

– Egyébként Sára vagyok – mondtam hirtelen.

– Sára? – kérdezett vissza a fiú, a nevemet ízlelgetve, ami az ő szájából leginkább úgy hangzott, hogy „Száá-ráá”. Annak ellenére, hogy alapvetően nem rajongok annyira a nevemért, azt hiszem, még sosem örültem ennyire annak, hogy így hívnak. – Reyn – nyújtotta felém a kezét. Először azt hittem, kezét akar fogni velem, amin kicsit meglepődtem, de aztán láttam, hogy csak egy újabb ragtapaszért nyúl.

– Bocsi, megismételnéd? – kértem. Nem tettem hozzá, de a költözés óta küzdöttem a nevekkal, illetve azok leírásával és kiejtésével, ezért hacsak valakit nem valamilyen nemzetközileg ismert néven hívtak, legalább egyszer mindig vissza kellett kérdeznem a bemutatkozáskor.

– Reynnek hívnak.

– Ray? Mint a... Ray-Ban napszemüveg?

A szemem sarkából láttam, hogy ez mosolyt csal az arcára, miközben lehúzta a papírt a ragtapasz hátuljáról, amit aztán óvatosan felhelyezett Oliver tenyerére.

– Tetszik a hasonlat, de nem egészen. Van nálad egy toll?

Végigtapogattam a nadrágomat, mintha lenne rá bármi esély, hogy a farmeremből előkerül egy, de még a mozdulat közben kiszúrtam az asztalon Lotta unikornisos tolltartóját. Felemelkedtem a bal térdemre, és miközben egy lábon egyensúlyoztam, igyekeztem nem rázuhanni Oliverre, ha már egyszer túlélte a korábbi eseményeket. Végül sikerült kihalásznom egy kék filcet, amit oda is adtam a srácnak. Elvette tőlem, és a bal kezével írni kezdett vele a jobb tenyerére fektetett kis papírra, amit az előbb a ragtapasz hátuljáról szedett le, és amit néhány másodperc múlva felém tartott.

„Reyn we Tinkel” – állt rajta a kiszáradás szélén álló filc kék tintájával, ami egy-egy helyen alig látszott, máshol viszont ragacsos pacát hagyott a papíron, amit Reyn el is kent az ujjával, amikor átnyújtotta.

– Köszönöm, Reyn we Tinkel – mosolyogtam fel rá. Szó szerint, mivel logikusan még ülve is jóval alacsonyabb voltam nála.

– Szívesen, Száá-ráá – mosolygott vissza le rám. Korábban soha nem tapasztalt borzongás futott végig a testemen, a kislábujjam hegyétől egészen a fülcimpáig, és a gyomrom is beleremegett. Vajon minden alkalommal így fogok érezni a közelében? Egyáltalán lesz még alkalmam a közelében lenni?

Amikor mindenkinek sikerült nagyjából megnyugodnia (beleértve engem is), Lotta megkérdezte, hogy nézhetnek-e egy kicsit tévét. Erre a pontra már sikerült magamhoz térnem az enyhén sokkos állapotból, és annyira megkönnyebbültem, hogy a nagy sírás ellenére egyikőjüknek sem esett komoly baja, hogy ha Lotta azt kérdezte volna, keverhet-e egy koktélt maguknak Oliverrel, majd rágyújthatnak-e egy szivarra, valószínűleg arra is igent mondtam volna. Úgyhogy amíg a gyerekek a kanapén ülve néztek valami svéd mesét egy repülő rókáról és egy nyusziról, aki félig unikornis, de titokban sellő is, addig Reyn és én leültünk a

konyhaasztalhoz, és beszélgetni kezdtünk. Olyan halkán, hogy épp csak hallottuk egymást, de Lotta még így is hátrafordult időnként, hogy lepisszegjen minket. Reyn erre általában csak mosolyogva megforgatta a szemét, vagy viccesen visszapisszegte a minket lepisszegő Lottát, de egy ponton túl már csak nevetve legyintett. A nevetése egyáltalán nem volt harsány, inkább olyan, mintha a levegő csiklandozná a tüdejét, és emiatt szaggatottan lélegezve mosolyogna. Azt hiszem, az egyik legérdekesebb és egyben legvonzóbb hang volt, amit valaha hallottam.

– Mióta ismered a gyerekeket? – kérdeztem tőle. *Mesélj el mindent*, kértem volna legszívesebben. *Az egész életed minden egyes apró részletét hallani akarom.*

– Valamivel több mint két éve költöztünk be a haverommal a szomszédos lakásba, és ők akkor már itt laktak. Hamar összeismerkedtünk, mivel csak néhány méterre élünk egymástól, és mielőtt te jöttél, néha én vigyáztam Oliverre és Lottára. – Ez megmagyarázta, miért jön ki velük olyan jól, és miért fogadtak szót neki egyből a gyerekek.

– Amúgy idevalósi vagy? – kérdeztem. – Bocsi, még nem tudom elsőre megállapítani az emberekről, hogy svéd-e, pláne, ha... – kezdtem magyarázkodni, de itt elakadtam.

– Pláne, ha két méter magasak és szőkék? – fejezte be helyettem a mondatot a gondolataimban olvasva. Mondjuk, én még hozzátettem volna, hogy „és úgy néznek ki, mint aki most sétált ki egy IKEA-s katalógusfotózásról”, de egyébként stimmel. – Holland vagyok. És te?

– Én magyar – válaszoltam, és ijedtemben összerezsentem, mert a tévében éppen abban a pillanatban változott át az egyik sellő unikornissá, vagy fordítva. Mindenesetre a rajzfilm készítői ezt egy nagy, robbanásszerű hanggal érzékeltették, miközben a képernyőt elárasztotta az animált csillámpor.

– Magyarország... – Néhány másodpercig a száját a mutatóujjával ütögetve töprengett, majd felcsillant a szeme. – Körömpörkölt! – mondta lelkesen. Már mint *magyarul*.

Ez annyira váratlanul ért, hogy konkrétan bennem maradt a szusz. Ez volt a legutolsó dolog, amire számítottam. Talán még az is előbb jutott volna eszembe, hogy megkér, csatlakozzak vele egy szektához. De az, hogy ez a hihetetlenül magas és hihetetlenül kék szemű holland srác rám néz, és *magyarul* azt mondja, hogy „körömpörkölt”... Erre az életben nem gondoltam volna.

– Tessék? – kérdeztem vissza meglepetten.

Egyértelműen ezt a szót mondta, úgyhogy nem érthettem félre, de annyira nem illett a kontextusba, hogy úgy voltam vele, lehet, hogy mégiscsak én hallottam rosszul.

– Körömpörkölt? – ismételte, ezúttal valamivel bizonytalanabban, de nem néztem rá kevésbé furcsán, mint az előbb. – Ez egy létező szó, ugye? – kérdezte, visszaváltva angolra.

– Öhm... Igen, ez egy létező szó. Hogy jutott most az eszedbe?

– Ez az egyetlen magyar szó, amit ismerek – mondta. – Pár éve egy barátommal körbeutaztuk Európát, és néhány napra megálltunk Magyarországon is. Egyik alkalommal egy tradicionális étteremben ebédeltünk. Hogy is hívják... csorda?

– *Csárda* – javítottam ki visszafojtott mosollyal.

– Az – csettintett. – Szóval egyik alkalommal egy *csárdában* ebédeltünk, és a barátom körömpörköltet rendelt. Annyira bizarr neve volt, hogy megjegyeztem.

– Hidd el, nem csak a neve bizarr – forgattam meg a szemem, majd egy pillanatra megálltam, és elgondolkodva néztem Reynre. – Te vagy az első külföldi, akivel találkozom, és akinek Magyarország hallatán nem Puskás vagy valamilyen káromkodás jut az eszébe.

– Vegán vagyok, úgyhogy a körömpörkölt jobban kiverte nálam a biztosítékot, mint egy káromkodás. Talán ezért is ragadt meg bennem ennyire – vont vállat.

Szinte ösztönösen felnevettem, még hozzá olyan hangosan, hogy Lotta a kanapéről szigorúan nézett rám, a mutatóujját a szája elé téve. De nem bírtam megállni.

– Nem mondod, hogy vegánként az egyetlen magyar szó, amit ismersz, az a *körömpörkölt*!

– De igen, viszont korábban még egyetlen beszélgetés során sem mondtam ki ennyiszor.

– Az biztos, hogy én sem – feleltem mosolyogva.

– De ha már itt tartunk, taníts nekem valamit!

– Mármint?

– Egy magyar szót. A legszebbet.

– A legszebb magyar szót? Hmm... – gondolkodtam el. – Nem tudom, a magyarok általánosságban véve mit tartanak annak.

– Az most mindegy. Engem a te véleményed érdekel.

Minden erőmmel igyekeztem működésre bírni az agysejtjeimet, de ez elég nehezen ment, ugyanis Reyn közben végig az arcomat fürkészte azokkal a hihetetlenül óceánkéék szemeivel. Tudom, hogy klisé, tudom, hogy nyálas, mindent tudok, de egyszerűen nem jut eszembe olyan jelző, ami jobban leírná ezt a színt.

– Madártej – bökte ki végül.

– Madártej. Madártej... – ízlelgette a szót, ami még soha senki szájából nem hangzott olyan különlegesen, mint az övéből. *Én pedig még soha nem akartam annyira madártej lenni, mint abban a pillanatban.* – Érdekes szó. Mit jelent?

Amikor elmagyaráztam Reynnek a jelentését, a fiú szája sarka mosolyra húzódott.

– Ez sem valami vegán – állapította meg.

– De legalább vegetáriánus – védekeztem, mire elismerően biccentett. – Na jó, most te jössz. Melyik a legszebb holland szó?

Reyn mindössze néhány pillanatig gondolkozott, mielőtt rávágta volna, hogy *hagelslag*.

– *Hagel... slag?* – ismétetem utána.

– *Hagelslag* – erősítette meg.

– Tényleg van egy különleges csengése – bólogattam. – És ez pontosan mit takar?

– Hát, ez egy jó kérdés – nevette el magát. – Szó szerint jégesőre utal, de Hollandiában arra a csokidarára is használják, amivel megszórják a kenyeret, mielőtt megeszik.

– Hogy *mit* csinálnak a kenyérral? – kerekedett el a szemem.

– Igen, jól hallottad – vigyorgott. – Ez egy jellegzetes holland étel, lényegében nem több, mint egy vajas kenyér csokiszórással.

– Bámulatos. Hogy én erről eddig még nem hallottam... Még egyszer, mi a neve, *hagelslag*?

Reyn bólintott, és megvonta a vállát.

– Oké, ha a jelentését nézzük, valószínűleg nem ez a legszebb holland szó, és biztosan van olyan is, ami dallamosabb ennél. De nekem valamiért nagyon tetszik, ezért igyekszem minden beszélgetésbe valahogy belecsempészni. Ez persze van, hogy nem sikerül. Hitted volna, hogy a csokidarával megszórt vajás kenyér nem mindig illik bele a kontextusba? – tárta szét a karját megjátszott értetlenkedéssel.